

PROLOG

De kom, da Gul'dan tilkaldte dem, de som villigt – endog med glæde – havde solgt deres sjæle til mørket. Engang havde de, som Gul'dan, været åndelige skabninger. Engang havde de søgt at forstå naturens kredsløb og orkernes plads heri; de havde lært af skovens vilde dyr, af fuglene i luften og fiskene i flodens vand. Og de havde været en del af dette kredsløb, intet mere, intet mindre.

Men meget havde ændret sig.

Fortidens shamaner, nutidens heksemestre, havde smagt på magtens sødme, og den lokkede dem, som en enkelt dråbe honning på tungen, med løftet om mere. Deres iver blev belønnet med mere magt, og mere endnu. Gul'dan selv sugede til sig af viden fra sin mentor Ner'zhul, indtil eleven endelig overgik mesteren. Det var Ner'zhuls fortjeneste, at Horden var blevet den uovervindelige, altødelæggende tidevandsbølge, den var, men han havde ikke modet til at gå videre. Ner'zhul beundrede den ære og integritet, hans folk besad.

Det var en svaghed, som ikke var Gul'dan til del.

Horden havde dræbt alt, hvad der var at dræbe i denne verden. Fortabte i uudtømmelig blodrus begyndte de at føre krig mod hinanden, klan mod klan, i et desperat forsøg på at kølne de længsler, som brændte i deres hjerter. Det blev Gul'dan, der gav dem et nyt mål for deres hvidglødende raseri. Snart ville de vandre ind i en ny verden fyldt med bytte. Trangen til blodsudgydelse ville nå uanede højder, og den vilde Horde ville få brug for kyndigt lederskab – et ældsteråd, der kunne vise dem vejen.

Gul'dan ville stå i spidsen for dette råd.

Han nikkede til dem, efterhånden som de viste sig, og så dem an med små, brændende øjne, som ingenting undgik. Én for én dukkede de op,

som tjenstvillige tamdyr for at følge deres herre og mester. For at følge ham.

De tog plads omkring bordet, de mest frygtede, agtede og afskyede i alle klanerne. Nogle så forfærdelige ud; de havde indsigt i forbudte mysterier, og havde betalt dyrt for denne indsigt. Andre var imponerende at skue, med glat, grøn hud, der sad stramt over svulmende muskler; sådan havde de ønsket det, da de indgik deres pagt med mørkets kræfter.

Men ingen af dem var lige så skånselsløse som Gul'dan.

„Vi, som er samlet her,“ begyndte han med sin raspende stemme, „er de mægtigste i vore klaner. Vi kender til magten. Vi ved, hvordan man tager den, hvordan man bruger den, og hvordan man får mere af den. Der er andre, som taler imod os. Én klan ønsker sig tilbage til sine rødder; en anden er træt af at dræbe forsvarsløse børn.“ Hans tykke, grønne læber fortrak sig i en snerrende grimasse. „Sådan går det, når orker bliver bløde.“

„Men, Øverste,“ sagde én af heksemestrene, „vi har udslettet Draenei-folket. Hvad er der tilbage at dræbe i denne verden?“

Gul'dan smilede, og smilet blottede hans store, skarpe tænder. „Intet,“ sagde han. „Men der findes andre verdener.“

Han forklarede dem sin plan, svælgende i den tørst efter magt, som tændtes i deres røde øjne. Dette hér var det helt rigtige. Dette ville blive den farligste sammenslutning af orker nogensinde, og som leder af sammenslutningen ville stå ingen ringere end Gul'dan.

„Vi vil spille den melodi, som Horden skal danse til,“ sagde han til slut. „Vi er alle orker, der bliver hørt, når vi taler. Men racens stolthed tvinger os til at være forsigtige. Lad hver ork tro, at han svinger sin stridsøkse af egen fri vilje, og ikke på vort bud. Vi vil forblive skjult. Vi vil vandre i skyggerne, og vor magt vil bestå, så meget desto mere fordi den er usynlig. Vi vil være Skyggernes Råd, og ingen skal vide, hvem der i sandhed bestemmer.“

Men snart skulle den dag komme, hvor nogen ville opdage Rådets hemmelighed.

KAPITEL 1

Selv de vilde dyr må fryse på en nat som denne, sagde Durotan til sig selv. Han rakte fraværende ud mod ulven ved sin side, og kløede Sharptooth bag det ene, hvidpelsede øre. Dyret brummede tilfreds, og smøg sig tættere ind mod sin herre. Sammen stod ulv og orkhøvding i indgangen til Durotans hule, og stirrede ud i det tyste snevejr.

Engang havde også Durotan, høvding af Frostwolf-klanen, oplevet at blive kærtegnet af varmere himmelstrøg. Hans økse havde glimtet i solens stråler, og han havde måttet knibe øjnene sammen med det skarpe blink af sollys mod metal i sekunderne før skæret dulmedes af rødt menneskeblod. Dengang havde han været i pagt med hele sit folk, ikke blot sin egen klan. Side om side havde de gået deres sejrsgang, et grønt hav af død og ødelæggelse, der bølgede frem over bakketoppene for at opsluge de rædselsslagne mennesker. De havde festet sammen omkring enorme bål, som buldrede om kap med orkernes dybe latter, når de fortalte hinanden historier om kamp og ærefuld død, mens deres børn døsedede hen ved bålens gløder og drømte om at udgyde blod.

Nu var den håndfuld af orker, der udgjorde Frostwolf-klanen, fanget i Alterachbjergenes ensomme eksil. En gold og fremmedartet verden, hvor blæsten var skarp og kulden bidende. Her var de enorme, hvide ulve deres eneste allierede.

Målrettet tålmodighed, tillige med Drek'Thars overnaturlige kræfter, havde gjort det muligt for dem at tæmme de hvidpelsede bæster. Nu jagede orker og ulve sammen, og holdt hinanden varme i de lange, iskolde nætter.

Lyden af gråd trængte frem fra hulen og fik Durotan til at vende sig

om. Musklerne i hans barske ansigt, furet som det var af årelang vrede og bekymring, syntes at slappes en smule. Hans lille søn, navnløs indtil næste Navnedag, var ved at indtage føde.

Durotan rejste sig og efterlod Sharptooth stirrende ud i snevejret, mens han selv vandrede foroverbøjet ind i hulens inderste kammer. Draka havde afdækket sit ene bryst, så spædbarnet kunne tage næring til sig, men havde så holdt ham tilbage. Det var derfor, barnet havde klynket.

Mens Durotan så på, fremstrakte Draka sin ene pegefing, og med en barberbladsskarp, sort negl, prikkede hun hul på sin brystvorte, før hun atter lod den spæde ork komme til. Ikke en eneste lille smerterstrækning kom over hendes beslutsomme, firskårne ansigt. Moder-mælk og moders blod – passende føde for den unge kriger, søn af Durotan, og fremtidig høvding af Frostwolf-klanen.

Durotans hjerte svulmede af kærlighed til sin mage, hans lige i snu-hed og frygtløshed, og den velskabte søn, hun havde født ham.

I dette øjeblik blev han klar over, hvad der måtte ske, og erkendelsen lagde sig tungt om hans skuldre som et tæppe. Han satte sig, og sukkede dybt.

Draka så hen på ham med sammenknæbne øjne. Hun kendte ham kun alt for godt. Han ønskede ikke at fortælle hende om sin pludselige beslutning, selv om han vidste i sit hjerte, at der kun var ét at gøre.

„Vi har et barn nu,“ sagde Durotan med sin dybe stemme, der rumlede frem af hans brede bryst.

„Ja,“ svarede Draka med stolthed i stemmen. „En prægtig søn, som vil lede Frostwolf-klanen, når hans far er død en krigers ædle død. Om mange år,“ tilføjede hun.

„Hans fremtid er mit ansvar,“ fortsatte Durotan.

Draka havde nu rettet sin fulde opmærksomhed mod ham. Hun var ufatteligt smuk i dette øjeblik, og han forsøgte at brænde dette billede fast i sin erindring. Lyset fra flammerne spillede over hendes grønne hud, lod skygger lege med hendes stærke træk, og fik hendes hugtænder til at glimte. Hun afbrød ham ikke, ventede blot på at han skulle fortsætte.

„Havde jeg ikke stået frem og talt imod Gul’dan, havde vor søn haft flere kammerater at vokse op med,“ sagde Durotan. „Havde jeg ikke talt imod Gul’dan, var vi stadig agtede medlemmer af Horden.“

Draka hvædede, hendes kraftige kæber skiltes, og tænderne blottedes i misfornøjelse.

„Du ville ikke have været den mage, jeg slog mig sammen med,“ buldrede hun. Spædbarnet løftede forskrækket hovedet fra det nærende bryst og så op på sin mor. Hvid mælk og rødt blod dryppede fra hans allerede fint fremskudte underkæbe.

„Durotan af Frostwolf-klanen ville ikke blot have set til som en svækling, mens vort folk blev ført i døden som får. Du var nødt til at dele din viden, kære mage. Havde du tiet, havde du ikke været den høvding, du er.“

Durotan nikkede. Han vidste, at hun talte sandt. „At vide, at Gul’dan ikke ejede kærlighed til vort folk, men blot udnyttede dem for at styrke sig selv ...“

Han tav, og huskede den sorg og rædsel – og det voldsomme raseri – der havde overvældet ham, da han fandt ud af sandheden om Skyggernes Råd og Gul’dans dobbeltspil. Han havde forsøgt at overbevise de andre om den fare, de alle stod overfor. De var blevet brugt som brikker i et spil til at udrydde Draeneifolket. Drevet gennem Mørkets Port ind i en ny, intetanende verden – og det var ikke orkerne, der havde taget beslutningen, men Skyggernes Råd. Det hele var Gul’dans skyld, det hele var sket for at styrke Gul’dans position. Hvor mange orker mon var faldet dengang, i en kamp for noget så hult og tomt?

Han ledte efter ordene, så han kunne forklare sig for sin mage. „Jeg stod frem og talte, og vi blev forvist. Alle, som fulgte mig, blev forvist. Hvilken vanære.“

„Vanæren er Gul’dans,“ sagde Draka vredt. Barnet var kommet sig over forskrækkelsen, og suttede nu igen. „Dit folk lever og er fri, Durotan. Bjergene er et barskt hjem, men vi har gjort isulvene til vore ledsagere. Vi har rigeligt af frisk kød, selv midt om vinteren. Vi holder vore skikke i hævd, så godt som vi kan. Børnene vokser op i blåets skær, og vi fortæller dem om klanens gerninger.“

„De fortjener bedre,“ sagde Durotan, og pegede med en skarp, flosset negl på sin suttende søn. „Han fortjener bedre. Vore vildledte brødre fortjener bedre. Og jeg skal sørge for, at de får det.“

Han rejste sig, og rettede sig op i hele sin imponerende højde. Hans enorme skygge faldt over ork-hunnen og barnet. Drakas bedrøvede

udtryk afslørede, at hun allerede var klar over, hvad han ville sige, men ordene måtte ud. Kun sådan blev de til virkelighed – en ed, der ikke kunne brydes.

„Der var høvdinge, som lyttede til mig, selv om de tvivlede på mine ord. Jeg vil vende tilbage og opsøge dem. Jeg vil overbevise dem om at jeg taler sandt, og så vil de sammenkalde deres klaner. Vi skal ikke længere være Gul'dans slaver, glemte og faldne i en kamp, der kun tjener ham. Dette sværger jeg, Durotan, høvding af Frostwolf-klanen!“

Han kastede hovedet bagover og åbnede sit spidstandede gab næsten umuligt højt op, og et gjaldende brøl trængte sig frem fra hans strube. Barnet begyndte at græde højt, og selv Draka vendte ansigtet bort. Det var Edsbrølet. Hele klanen ville høre det, selv gennem snevejret, der dæmpede alle lyde. Om få øjeblikke ville de stimle sammen foran hulen og forlange at få at vide, hvad der var på færde. Måske ville nogle af dem selv have eder at aflægge.

„Du skal ikke rejse alene, kære mage,“ sagde Draka, og hendes stemme syntes blød som sneen midt i ekkoet fra Durotans øredøven-ede Edsbrøl. „Vi tager med dig.“

„Dét forbyder jeg.“

Så pludseligt, at det kom bag på selv Durotan, som burde have vidst bedre, var Draka på benene. Det grædende barn tumlede ned fra hendes skød. Hun knyttede næverne og rystede dem truende, og et hjerteslag senere følte den overraskede høvding et jag af smerte. Det varme blod piblede ned ad hans ansigt. Hun havde tilbagelagt hele hulens længde i ét spring, og havde flænget hans kind med sine negle.

„Jeg er Draka, datter af Kelkar, søn af Rhakish. Ingen skal forbyde mig at følge min mage, end ikke Durotan selv! Jeg vil tage med dig, jeg vil stå ved din side, og jeg vil dø hvis det kommer dertil. Ptøj!“ Hun spyttede ham i ansigtet.

Som han stod dér, og tørrede blod og spyt af ansigtet, varmedes hans hjerte af kærlighed til denne hun. Han havde gjort det rette, da han valgte hende som ledsagerske, og som moder til sine sønner.

Havde lykken mon smilet mere til nogen anden ork-han i hele racens historie? Det forekom ham usandsynligt.

Selv om Orgrim Doomhammer risikerede eksil, hvis Gul'dan skulle få nys om, hvad der gik for sig, bød den store krigsherre alligevel Durotan og hans familie velkommen i sin lejr. Ulven så han dog på med nogen mistænksomhed, og dyret stirrede tilbage på samme måde. Alle lavere rangerende orker blev jaget ud af det grove telt, der var Doomhammers ly, og Durotan, Draka og deres endnu navnløse afkom blev gennet ind.

Doomhammer fandt natten en smule kølig, og han så til med nogen morskab, mens hans gæster afførte sig de fleste af deres klæder og brokkede sig mumlende over heden. Frostwolf-klanen, klukkede han for sig selv, er vel ikke vant til dette »varme vejr«.

Udenfor blev området overvåget af krigsherrens personlige livvagt. Gennem åbningen i teltet kunne Doomhammer se dem trænges om bålet, mens de strakte deres enorme, grønne hænder frem mod de dansende flammer. Over dem var nattehimlen mørk, og gennemtrængtes kun af spage stjerner. Durotan havde valgt en god nat til sit hemmelige besøg. Der var ingen stor risiko for, at det lille rejseselskab, bestående af en ork-han, hans mage og hans barn, ville blive opdaget og afsløret.

„Jeg beklager jeg bringer din klan i fare,“ sagde Durotan endelig.

Doomhammer gjorde en afvisende håndbevægelse. „Hvis Døden kommer efter os, vil han se vi opfører os ærefuldt.“

Han bød dem at sætte sig, og rakte egenhændigt sin gamle ven en dryppende luns kød fra et frisk byttedyr. Durotan nikkede som tak, lod tænderne synke ned i det saftige kød, og reddede sig en stor luns. Draka gjorde det samme, og lod den lille sutte på sine blodige fingre.

„Et stærkt og flot drengebarn,“ bemærkede Doomhammer.

Durotan nikkede. „Han vil gøre sig godt som høvding for min klan. Men vi er ikke kommet denne lange vej for at lade dig beundre min søn.“

„Du talte dulgte ord dengang for mange år siden,“ sagde Doomhammer.

„Jeg måtte beskytte min klan, og jeg fik ikke min mistanke bekræftet før Gul'dan sendte os bort,“ svarede Durotan. „Den hurtighed, hvormed straffen ramte os, gjorde det klart, at mine bange anelser måtte være sande. Men lyt nu, gamle ven, og døm selv.“

Durotan begyndte sin beretning, hviskende, så vagterne ved bålet

udenfor ikke skulle høre ham. Han fortalte Doomhammer hele historien – pagten med dæmonfyrsten, de forbudte kræfter, der var kilden til Gul'dans magt, Rådets forræderiske rænkespil og orkernes forestående, æreløse endeligt som føde for underverdenens dæmoner. Doomhammer lyttede, og tvang sit ansigt i neutrale folder. Men inden i den enorme brystkasse hamrede hans hjerte, som det berygtede slagvåben, han havde yndet at svinge mod menneskenes tynde hovedskaller.

Kunne dette være sandt? Det lød som en tåbes fortælling. Dæmoner, forbudte pagter ... og dog var det Durotan, som sagde disse ord. Durotan, som var blandt de viseste, tapreste og ædlestes høvdinge. Fra enhver anden ville Doomhammer have afskrevet denne historie som løgn eller vanvid. Men Durotan var blevet sendt i eksil for sin åbenmundethed, hvilket gav ham en vis troværdighed. Og det var ikke første gang, Doomhammer havde vovet at stole på Durotan.

Der var kun én mulighed. Hvad Durotan sagde, måtte være sandt. Da hans gamle ven havde talt færdig, rakte Doomhammer atter ud efter det friske kød, tog en bid og tyggede langsomt, mens hans hjerner kæmpede for at få den andens historie til at give mening. Endelig sank han, og talte:

„Jeg tror dig, gamle ven. Og lad mig forsikre dig om, at heller ikke jeg vil tolerere Gul'dans angreb på vort folk. Vi vil danne fælles front mod mørkets kræfter.“

Tydeligvis bevæget, fremstrakte Durotan sin næve. Doomhammer greb den og trykkede den.

„I kan ikke blive meget længere her i lejren, selv om det ville være mig en ære,“ sagde Doomhammer idet han rejste sig. „Én af mine livvagter vil føre jer til et sikkert sted. Der er en flod i nærheden, og skoven er fyldt med bytte på denne tid af året, så I vil ikke komme til at sulte. Jeg vil gøre, hvad jeg kan for dig, Durotan, og når tiden er inde, vil vi stå skulder ved skulder og lade forræderen Gul'dan smage vort stål.“

Vagten forholdt sig tavs, mens han førte dem ud af lejren, og adskillige mil ind i den omkransende skov. Ganske rigtigt. Den lysning, der blev bragt til, var isoleret og frodig. Durotan kunne høre vandets rislen. Han vendte sig mod Draka.

„Jeg vidste, min gamle ven var til at stole på,“ sagde han. „Inden længe ...“

Han stivnede. Der var en anden lyd, der havde overdøvet flodens vand. En kvist, der knækkede under tunge fodtrin ...

Han udstødte sit kampskrig og greb efter øksen. Endnu før han kunne få fat i skaftet, var snigmorderne over ham. Som i en døs hørte han Drakas skingre, rasende skrig, men der var ikke et øjeblik at spille. Ud af øjenkrogen så han Sharptooth kaste sig mod én af angriberne, og vælte ham om på jorden.

De havde sneget sig ind på dem, uden den stolthed ved jagten som var så vigtig for orkernes æresfølelse. De var snigmordere, uværdige orme som burde mases under fode. Og nu var de overalt. Selv sagde de ikke en lyd, mens de kæmpede, men lod stålet tale for sig.

En økse bed dybt ind i Durotans lår, og han faldt om på jorden. Varmt blod flød fra såret, mens han vred sig og kæmpede for at få fat om sin modstanders hals. Det ansigt, han stirrede ind i, var koldt og udtryksløst – uden spor af ærligt, håndgribeligt ork-raseri. Snigmorderen hævdede atter øksen. Med opbydelsen af al sin tilbageblivende styrke, greb Durotan fat i ormens strube. Nu var ansigtet pludselig ikke længere udtryksløst. Morderen slap sit våben, og forsøgte at vriste Durotans stærke fingre bort.

Et pludseligt, skarpt hyl, og derefter stilhed. Sharptooth var faldet. Durotan behøvede ikke se efter for at forvisse sig om det. Han kunne stadig høre sin mage, der knurrede fornærmelser ad den ork, som Durotan vidste om et øjeblik ville gøre det af med hende. Så kløvedes luften af en lyd, der fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på ham: hans spæde afkom, der skreg i rædsel.

De skal ikke få min søn! Tanken gav Durotan fornyet styrke, og med et brøl – på trods af at livsblodet hastigt forlod ham fra den flænsede blodåre i hans lår – væltede han sin fjende omkuld, og fangede ham under sin enorme, muskuløse krop. Nu fik skrækken tag i snigmorderen, der spjættede og forsøgte at slippe væk. Durotan trykkede til med begge hænder, og mærkede det tilfredsstillende knæk i sine håndflader.

„Nej!“ Stemmen tilhørte den kujonagtige vagt, den ork, som havde forrådt dem. Den var skinger, næsten menneskeagtig af frygt. „Nej, jeg er med jer, det er dem, der skal ...“

Durotan kiggede op, og så en enorm angriber svinge et sværd, der næsten var større end ham selv, i en elegant, præcis bu. Doomhammers livvagt havde ikke en chance. Klingens skar let gennem forræderens hals, og Durotan kunne endnu se overraskelsen i vagtens ansigt, da det afhuggede hoved trillede forbi ham.

Han snurrede omkring for at forsvare sin mage, men det var for sent. Durotan skreg højt i sorg og raseri, da han så Drakas krop ligge tavs og stille i skovbunden, næsten hugget i småstykker i en voksende blodpøl. Hendes banemand stod bøjet over hende, og vendte nu sin opmærksomhed mod Durotan.

Almindeligvis ville Durotan snildt have kunnet stå mål med mindst tre af disse kryb. Men nu, hårdt såret og våbenløs som han var, vidste han, at hans tid var kommet. Han forsøgte ikke at forsvare sig. I stedet rakte han instinktivt ud efter den grædende tøjbylt ...

... og stirrede dumt på sin maltrakterede skulder, og på det springvand af blod, der stod fra den. Hans bevægelser blev langsommere, og før han nåede at reagere, lå også hans venstre arm på jorden ved siden af den højre. Krybene havde ikke engang tænkt sig at lade ham holde om sin søn en sidste gang.

Det sårede ben kunne ikke længere holde ham oprejst. Durotan faldt forover, og landede med ansigtet en håndsbredde fra barnets. Hans mægtige krigerhjerter brast ved det udtryk af altopslugende forvirring og rædsel, han så i den lilles øjne.

„Tag ... barnet,“ sagde han hæst, og blev overrasket over, at han stadig kunne tale.

Snigmorderen lænede sig fremad, så Durotan kunne se ham, og spyttede sit offer i ansigtet. Et øjeblik frygtede Durotan, at han ville spidde barnet nu og hér, for øjnene af ham.

„Vi lader ungen ligge til skovens skabninger,“ snerrede morderen. „Måske kan du få lov at se på, mens de flår ham.“

Og så var de forsvundet, så stille som de var kommet.

Durotan blinkede med øjnene, svimmel og desorienteret, mens blodet pumpede ud af hans krop i stride strømme. Han forsøgte igen at bevæge sig, og opgav. Det eneste, han kunne, var at stirre med svigtende øjne på dette billede af sin søn, hvis lille brystkasse gik op og ned i takt med hans skrig, mens han viftede i luften med små, knyttede næver.

Draka ... min elskede ... min lille søn ... Det er min skyld. Jeg har bragt dette over os ...

Det yderste af hans synsfelt begyndte at blive gråt og sløret. Billedet af hans søn begyndte at forsvinde. Det eneste, der trøstede Durotan, høvding af Frostwolf-klanen, idet hans liv ebbede ud, var visheden om, at han ville dø snart, og ikke være nødt til at se sin søn blive ædt levende af sultne rovdyr.

„Ved Lyset, sikken et spektakel!“ Tammis Foxtan, toogtyve vintre gammel, rynkede på næsen ad den skingre hyl, som gav genlyd gennem skoven. „Vi kan lige så godt vende om, hr. løjtnant. Den larm har sikkert skræmt alle dyr heromkring godt og grundigt væk.“

Løjtnant Aedelas Blackmoore grinede dovent til sin tjener.

„Har jeg ikke lært dig noget som helst, Tammis?“ sagde han drævende. „Det handler ikke kun om aftensmad. Det handler lige så meget om at komme væk fra den forbandede fæstning. Støj eller ej.“ Han stak hånden i sadeltasken. Flasken var glat og kølig mod hans hud.

„Jagtkoppen, herre?“ Tammis var faktisk særdeles lærenem. Fastgjort til hans sadel var en kop formet som et dragehoved. Han rakte den over mod ridderen. Den havde ikke nogen flade at stå på, og var således fremstillet specielt med jagtture for øje. Blackmoore afslog med en håndbevægelse.

„Ingen grund til at overdrive.“ Han trak korkproppen ud med tænderne, og holdt den i den ene hånd, mens han med den anden satte flasken for munden.

Ah, i sandhed et sødt og godt bryg. Væsken brændte lifligt på vej ned i hans mave, og han satte proppen på plads og lagde flasken om i sadeltasken. Han ignorerede Tammis' bekymrede blik. Hvad havde en tjener at bestille med, hvor meget hans herre drak?

På slagmarken havde den ene ork efter den anden bukket under for hans sværd, og som følge heraf var Aedelas Blackmoore hurtigt steget i graderne. Hans overordnede tiltænkte ham stort mod og færdighed. Blackmoore kunne godt have fortalt dem, at den form for mod kunne fås på flaske, men han så nu ikke rigtig nogen grund til det.

Hans omdømme gjorde det heller ikke ligefrem sværere for ham at få fat på kvinder. Det samme kunne siges om hans udseende: Høj og

smuk var han, med sort, skulderlangt hår, stålblå øjne, og veltrimmet skæg. Det fuldendte billede på en helt. Kvinderne var måske en smule nedtrykte, men klogere på livet, når de forlod hans sengeleje – og det betød intet for ham. Ikke sjældent havde de også en skramme eller to. Lige meget. Der var altid flere, hvor de kom fra.

Den øredøvende hyl var begyndt at irritere ham. „Det bliver ved,“ knurrede han.

„Måske er det et såret dyr, herre, ude af stand til at slippe bort,“ sagde Tammis.

„Så lad os finde det, og gøre en ende på dets lidelser,“ svarede Blackmoore. Han jog hælene i siden på Nightsong, en slank vallak, sort som navnet antydede. Blackmoore lagde mere kraft i end det egentlig var nødvendigt, og hesten satte i galop i retning af den helvedesagtige lyd.

Så pludseligt stoppede Nightsong, at Blackmoore, som ellers var blandt de bedste ryttere, var tæt på at fortsætte hen over dyrets hoved. Han bandede indædt, og slog dyret på flanken, men tav da han så, hvad der havde fået Nightsong til at stoppe op.

„Velsignede Lys,“ sagde Tammis, idet hans grå pony kom op på siden af Blackmoores sorte ganger. „Sikken en redelighed.“

Tre orker og en kæmpestor, hvid ulv lå udstrakte i skovbunden. Blackmoore formodede, at de ikke havde været døde længe. Blodet var størknet, men der var endnu ingen tegn på forrådnelse. To hanner og en hun. Ulvens køn var vel underordnet. Fordømte orker. Det ville spare ham og andre mennesker en del besvær, hvis de grønhudede barbarer var begyndt at bekæmpe hinanden.

Noget bevægede sig, og Blackmoore så, hvad det var, der havde skreget så voldsomt op. Det var det grimme, han nogensinde havde set ... et ork-barn, indhyllet i noget, der øjensynligt skulle gøre det ud for et svøb. Uden at tage blikket væk, svingede han sig af sadlen og gik hen til det lille utyske.

„Forsigtig, herre!“ bjæffede Tammis. „Måske bider den!“

„Jeg har aldrig set en af deres unger før,“ sagde Blackmoore. Han puffede til den med spidsen af sin støvle. Dens ækle, lille ansigt fordrejedes endnu mere, og den fortsatte med at vræle.

Selv om han allerede havde gjort kål på dagens første flaske mjød, og var godt i gang med den anden, var Blackmoore stadig ganske klar

i hovedet. Nu begyndte en idé at tage form i hans sind. Han lod hånt om Tammis' bekymrede advarsler, og bøjede sig og samlede den grimme, lille skabning op, idet han svøbte de farvede laser tæt omkring den. Skrigeriet stoppede næsten øjeblikkelig. Små, blågrå øjne så ind i hans.

„Interessant,“ sagde Blackmoore. „De har blå øjne, når de er små, ligesom os.“ Snart, tænkte han, ville også disse øjne blive sorte og griseagtige, eller røde, og de ville lyse af morderisk had ved synet af et menneske.

Medmindre ...

I mange år havde Blackmoore kæmpet for at nyde den samme agtelse som andre mænd af tilsvarende byrd og rang. Mærket af sin faders forræderi, havde han gjort alt, hvad han kunne, for at vinde magt og anseelse. Mange så stadig skævt til ham; „Forræderengel,“ blev der hvisket, når man troede ham udenfor hørevidde. Nu ville den dag måske omsider komme, hvor han ikke længere ville behøve at lytte til den slags smædefulde tale.

„Tammis,“ sagde han tankefuldt, mens han stirrede ind i den lille orks bløde, blå øjne, „ved du, at du har den ære at tjene en umådeligt vis mand?“

„Naturligvis, herre.“ Tammis svarede, som det forventedes af ham. „Må jeg tillade mig at spørge, hvorfor det i særlig høj grad er tilfældet lige nu?“

Ridderen så op på sin tjener, der endnu var til hest, og sagde med et bredt grin: „Fordi Aedelas Blackmoore i sine hænder holder en skat, der vil bringe ham berømmelse, rigdom og, vigtigst af alt, magt.“

KAPITEL 2

Tammis Foxton befandt sig i en tilstand af stærk ophidselse, en direkte og uundgåelig følge af det faktum, at hans herre var forfærdelig misfornøjet. Mens de havde bragt ork-ungen hjem til fortet, havde Blackmoore været næsten som han var på slagmarken: spændt, årvågen og fokuseret.

Truslen fra orkerne syntes mindre og mindre for hver dag, der gik, og mændene, som var vant til spændingen ved de næsten daglige træfninger, var begyndt at kede sig. De på forhånd arrangerede dueller var blevet endog meget populære, en kærkommen lejlighed for soldaterne til at komme af med lidt af deres opsparede kampiver. For slet ikke at tale om en mulighed for at tjene lidt penge.

Denne ork ville vokse op under menneskers skarpe opsyn. Med sit eget folks hurtighed og styrke, og med den viden og kløgt, som Blackmoore kunne give ham, ville han være aldeles uovervindelig i fremtidige vædekampe.

Men den lille, ækle tingest nægtede at tage føde til sig, og var blevet mere og mere bleg og tavs. Ingen sagde det højt, men alle vidste det – utysket var døende.

Blackmoore var rasende. Ved en enkelt lejlighed havde han endog tvunget skabningens mund åben, og forsøgt at proppe finthakkede kødstykker ned i halsen på den. Det eneste, han fik ud af det, var næsten at kvæle orken, som han kaldte 'Thrall', og da Thrall spyttede kødet ud igen, havde Blackmoore simpelthen ladet ham falde til jorden, og var marcheret bandende og svovlende ud af stalden, hvor den lille ork havde sit midlertidige bo.

Nu omgik Tammis sin herre med den største forsigtighed, og valgte sine ord så omhyggeligt som muligt. På trods heraf, var det mere reg-

len end undtagelsen, at han måtte dukke sig for en flyvende flaske, når han forlod Blackmoore.

Tammis' hustru Clannia, en køkkenhjælperse med lyst hår og æblerøde kinder, satte en tallerken foran ham og masserede hans spændte nakkemuskel, mens han satte sig ned for at spise. Den tykke, højtråbende kok, der havde ansvaret for driften af køkkenet, var fromheden selv i sammenligning med Blackmoore.

„Noget nyt?“ spurgte Clannia håbefuldt. Hun satte sig besværligt ved siden af ham på den grove træbænk. Hun havde født for få uger siden, og hendes bevægelser var stadig en smule tøvende. Hun og deres ældste datter, Taretha, havde for længst spist. Pigebarnet, der sov med sin nyfødte bror i en lille seng ved ildstedet, var vågnet, da hendes far kom ind, uden at hendes forældre havde opdaget det. Nu sad hun op i sengen, med en nathue over sine lyse krøller, og lyttede årvågent til de voksnes samtale.

„Ikke noget godt,“ sagde Tammis tungt, mens han slubrede en skefuld halvstørket kartoffelsuppe i sig. Han tyggede, sank, og fortsatte: „Orken er ved at dø. Den vil ikke spise noget af det, Blackmoore giver den.“

Clannia sukkede, og rakte ud efter sit sytøj. Nålen skød frem og tilbage, mens en ny kjole til Taretha tog form. „Det er bedst sådan,“ sagde hun stille. „Den hører ikke hjemme i Durnholde, og Blackmoore burde vide bedre. Det er slemt nok, at vi skal høre på de store af dem, der skriger og brøler hele dagen. Jeg kan ikke vente til fangelejrene bliver lukket, og de ikke længere skal være Durnholdes problem.“ Hun gøs.

Taretha så til, tavs og med store øjne. Hun havde hørt hvisken i krogene om et ork-barn, men det var første gang, hun havde hørt sin mor og far tale om det. Hun tænkte, så det knagede. Orker var så store og uhyggelige, grønne og med skarpe tænder, og de snerrede og brølede. Selv havde hun kun set glimt af dem, men hun havde hørt alle de historier, der blev fortalt i Durnholde. Men en lille ork ville ikke være stor og uhyggelig. Hun skottede til sin sovende lillebror. Mens hun så på ham, åbnede Faralyn sin lille rosenknop af en mund, og bekendtgjorde sin sult med skinger gråd.

Med vante bevægelser rejste Clannia sig, lagde sit sytøj, afdækkede sit ene bryst, og tog barnet op, så han kunne spise.

„Taretha!“ skældte hun. „Du burde sove.“

„Det gjorde jeg også,“ sagde Taretha, idet hun hoppede ud af sengen og løb hen til sin far. „Jeg hørte far komme ind.“

Tammis smilede træt og lod Taretha klatre op på sit skød. „Hun falder ikke i søvn, før Faralyn er færdig,“ sagde han til Clannia. „Lad mig sidde lidt med hende. Det er så sjældent, jeg ser noget til hende, og hun vokser jo så hurtigt som ukrudt.“

Han nappede pigen blidt i kinden, og hun fnisede.

„Hvis orken dør, vil vi alle få kærligheden at føle,“ fortsatte han.

Taretha rynkede panden. Løsningen var så selvfølgelig.

„Far,“ sagde hun, „hvis den er spæd, hvorfor prøver I så at få den til at spise kød?“

Begge de voksne stirrede forbløffet på hende. „Hvad skal det sige, du lille?“ spurgte Tammis med hæst stemme.

Taretha pegede på sin bror ved Clannias bryst. „Spædbørn skal have mælk, ligesom Faralyn. Hvis den lille orks mor er død, kan hun ikke give den mælk.“

Tammis fortsatte med at stirre en stund endnu. Så lyste hans trætte ansigt op i et smil. „Sandheden skal man høre fra børn,“ hviskede han, og knugede sin datter så hårdt, at hun begyndte at sprælle i protest.

„Tammis ...“ Clannias stemme var anspændt.

„Kæreste,“ sagde Tammis. Han holdt om sin datter med den ene hånd og rakte over bordet til sin kone med den anden. „Tari har ret. Orkerne er vilde barbarer, men derfor ammer de vel alligevel deres børn. Vi må regne med at ork-barnet kun er et par måneder gammelt. Det er ikke så mærkeligt, at den endnu ikke kan spise kød. Den har jo ikke engang tænder.“ Han tav et øjeblik, men Clannia blev hvid i ansigtet, som om hun vidste, hvad han ville sige.

„Det kan du ikke mene ... du kan ikke bede mig om at ...“

„Tænk på vores familie!“ udbrød Tammis. „Jeg har tjent under Blackmoore i ti år, og aldrig har jeg set ham være så spændt. Hvis den ork overlever, og det er vores fortjeneste, vil vi aldrig mere mangle noget!“

„Det ... det kan jeg ikke,“ fremstammede Clannia.

„Kan ikke hvad?“ spurgte Taretha. De ignorerede hende begge.

„Jeg beder dig,“ sagde Tammis. „Det er kun for en kort tid.“

„De er uhyrer, Tam!“ græd Clannia. „Uhyrer, og du ... du vil have mig

til at ...“ Hun gemte sit ansigt i hænderne og hulkede. Spædbarnet fortsatte uforstyrret med at spise.

„Far, hvorfor græder mor?“ spurgte Taretha nervøst.

„Jeg græder ikke,“ sagde Clannia med ulden stemme. Hun tørrede tårerne bort fra ansigtet, og fremtvang et smil. „Ser du, min kære? Alt er i orden.“

Hun så på Tammis og sank en klump. „Din far har bare noget jeg skal gøre for ham, det er det hele.“

Da Aedelas Blackmoore hørte at hans tjeners hustru havde indvilliget i at være ork-barnets amme, blev familien Foxton overdænget med gaver. De fineste stoffer, kerter af bivoks, friske frugter og kød af den bedste slags – det hele blev med jævne mellemrum afleveret på dørtrinnet til det kammer, der var familiens hjem. Kammeret blev snart skiftet ud med et andet, og så med endnu finere gemakker. Tammis Foxton fik sin egen hest, en prægtig hoppe med navnet Ladyfire. Clannia, som nu blev kaldt fru Foxton, tjente ikke længere i køkkenet, men kunne nu bruge al sin tid sammen med sine børn, når hun da ikke lånte sine ydelser til dét, Blackmoore kaldte sit »særlige forehavende«. Taretha bar udsøgte klæder, og fik endda sin egen huslærer, en forvirret, men venlig mand ved navn Jaramin Skisson, som skulle lære hende at læse og skrive som en fin frøken.

Men hun måtte aldrig tale om den lille skabning, der boede i deres hjem hele det næste år, og som, da feberen tog Faralyn fra dem, blev det eneste spædbarn i den Foxtonske husholdning. Da Thrall havde lært at spise et utiltalende rørsammen af blod, grød og komælk ved egen hjælp, kom tre bevæbnede vagter og vristede ham ud af Tarethas favn. Hun græd og protesterede, og hendes bønner blev besvaret med et hårdt slag over ansigtet.

Hendes far holdt om hende, trøstede hende, og kyssede det røde håndaftryk, der kom til syne på hendes blege kind. Efter en tid tav hun, og som det lydige barn hun var, indvilligede hun i aldrig mere at tale om Thrall.

Men i sit stille sind svor hun aldrig at glemme det sære væsen, der havde været næsten som en lillebror for hende.

Aldrig.

„Nej, nej. Sådan her.“ Jaramin Skisson trådte hen ved siden af sin elev. „Hold den således, med dine fingre her ... og her. Se, det var bedre. Gør så denne bevægelse ... som en slange.“

„Hvad er en slange?“ spurgte Thrall. Han var kun seks år gammel, men var allerede næsten lige så stor som sin lærer. Hans kraftige, klodsede hænder havde ikke let ved at manøvrere griflen, og lertavlen smuttede fra ham igen og igen. Men han var stædig, og var fast besluttet på at mestre dette bogstav, som Jaramin kaldte et »S«.

Jaramin blinkede med øjnene bag de store briller. „Åh, naturligvis,“ sagde han, mere til sig selv end til Thrall. „En slange er et krybdyr uden ben og fødder. Den ser ud som dette bogstav.“

Thralls ansigt lyste op. „Ligesom en orm,“ sagde han. Han var ofte stødt på de små godbidder, der fra tid til anden forvildede sig ind i hans celle.

„Ja, den er ikke uden lighed med en orm. Prøv nu igen, uden min hjælp denne gang.“ Thrall stak tungen ud af mundvigen i dyb koncentration. Noget kom til syne på lertavlen under Thralls rystende hånd. Det havde umiskendeligt form som et S. Han rakte stolt tavlen frem mod Jaramin.

„Udmærket, Thrall! Måske er det tid til, at vi begynder at lære dig tallene,“ sagde læreren.

„Men først er det tid til at lære at slås, ikke, Thrall?“ Thrall så op. I døråbningen knejsede en slank, muskuløs skikkelse – hans herre, ridder Blackmoore. Skikkelsen trådte indenfor. Thrall hørte slåen glide på plads på den anden side af døren. Han havde aldrig forsøgt at flygte, men vagterne syntes altid beredte på, at det kunne ske hvert øjeblik.

Thrall lagde sig udstrakt på gulvet, som Blackmoore havde lært ham at han skulle. Et blidt klap på hovedet var tegn til at han havde tilladelse til at rejse sig. Han kom vaklende på benene, og følte sig pludselig endnu større og mere klodset end sædvanligt. Han så afventende ned på Blackmoores støvlesnuder.

„Gør han fremskridt?“ spurgte Blackmoore, henvendt til Jaramin, som om Thrall slet ikke var til stede.

„I høj grad. Jeg var faktisk ikke klar over, at orker besidder en sådan kløgt, men ...“

„Det gode hoved har han ikke, fordi han er en ork,“ snappede Black-

moore. Thrall veg tilbage. „Det er vi mennesker, der har givet ham det. Glem ikke dét, Jaramin. Og du ...“ Støvlesnuderne flyttede sig lidt, og pegede nu hen mod Thrall „... du skal heller ikke vove på at glemme det.“

Thrall rystede voldsomt på hovedet.

„Se på mig, Thrall.“

Thrall tøvede, og hævede så blikket. Blackmoore stirrede fast ind i hans små, blå øjne. „Ved du, hvad dit navn betyder?“

„Nej, herre.“ Selv i Thralls egne ører lød hans stemme dyb og ru, sammenlignet med de klare, melodiske menneskerøster.

„Det betyder slave. Det betyder, at du tilhører mig.“ Blackmoore trådte et skridt fremad, og prikkede Thrall i brystet med en hård pegfinger. „Det betyder, at jeg ejer dig. Forstår du dét?“

Et kort øjeblik var Thrall for chokeret til at svare. Var det dét, hans navn betød? Men det lød så fint, når menneskene sagde det. Han havde altid tænkt, at det måtte være et godt og værdigt navn.

Blackmoores behandskede hånd røg op, og ramte Thrall hårdt over kinden. Selv om ridderen havde lagt kræfterne i, var Thralls hud så tyk og sej, at orken knap nok mærkede det. Og alligevel fik slaget det til at gøre ondt inden i. Hans herre havde slået ham! En stor, grøn hånd med kortklippede, sorte fingernegle kom langsomt op og rørte forsigtigt ved den sårede kind.

„Du har at svare, når du bliver tiltalt,“ gøede Blackmoore. „Forstår du, hvad jeg siger?“

„Javel, Mester Blackmoore,“ svarede Thrall, hans dybe stemme var knapt hørlig.

„Glimrende.“ Musklerne i Blackmoores vrede ansigt slappedes, og han smilede bifaldende. Hans tænder så meget hvide ud, indrammet af mandens sorte skæg.

Med ét var alt godt igen. Lettelsen skyllede gennem Thrall. Han trak mundvigene opad og krøllede læberne tilbage, og gjorde sit bedste for at følge Blackmoores eksempel.

„Lad være med dét, Thrall,“ sagde Blackmoore. „Det gør dig bare endnu grimmere at se på.“

„Hr. løjtnant,“ sagde Jaramin stille, „han efterligner jo bare Jeres smil.“

„Det skulle han tage at lade være med. Mennesker smiler. Det gør

orker ikke. Du sagde, at han gør fremskridt i undervisningen, ikke? Kan han læse og skrive?"

„Han læser på temmelig højt niveau. Hvad skrivningen angår, så véd han hvordan, men nogle bogstaver, med de dér tykke fingre, er svære for ham at have med at gøre.“

„Glimrende,“ sagde Blackmoore igen. „Så har vi ikke længere brug for dine ydelser.“

Thrall trak vejret dybt ind, og så over på Jaramin. Den ældre mand så ud til at være lige så overrasket som han selv.

„Han har endnu meget at lære,“ fremstammede Jaramin. „Han kender ikke til matematik, historie, billedkunst ...“

„Han har ikke brug for kundskaber i historie, og jeg selv kan lære ham, hvad han skal vide om tal. Og hvad skal en slave med kunst, om jeg må spørge? Jeg tror såmænd, du ville anse det for rent tidsspilde, mon ikke, Thrall?“

Thrall mindedes dengang Jaramin havde haft en lille statue med i cellen, og fortalt ham hvordan den var blevet udskåret, og de havde talt om hvordan hans svøb, med de engang så stærke blå-og-hvide farver, kunne være fremstillet.

Dét, havde Jaramin sagt, var »kunst«, og Thrall havde været ivrig efter at lære mere om, hvordan man lavede så smukke ting.

„Som min herre ønsker, således ønsker Thrall,“ sagde han lydigt, på trods af de følelser, der rumsterede i ham.

„Så sandt. Du har ikke brug for den slags viden, Thrall. Du skal lære at kæmpe.“ Med en hengivenhed, der var usædvanlig for ham, lagde Blackmoore sin hånd på Thralls enorme skulder. Thrall veg tilbage, og stirrede på sin herre.

„Jeg ønskede, at du skulle lære at læse og skrive, fordi det kan give dig en fordel frem for din modstander. Jeg skal sørge for, at du bliver kyndig med ethvert våben, jeg nogensinde har set. Jeg skal lære dig om taktik, Thrall, og om at bruge list. Du vil blive berømt. Tusinder vil tilråbe dig, når du går i ringen. Hvad siger du til dét?“

Thrall så på Jaramin, som vendte sig om og samlede sine ting sammen. På en sær måde smertede det ham at se griflen og lertavlen forsvinde ned i Jaramins vadsæk. Idet han kastede et hurtigt blik over skulderen, trådte den ældre mand hen til døren, og bankede på den. Han smuttede ud, og døren blev lukket og låst.

Blackmoore afventede Thralls svar. Thrall lærte hurtigt, og havde ikke lyst til at blive slået igen, fordi han var for langsom til at svare. Han tvang sig selv til at lyde troværdig, og sagde så til ridderen, „Jeg er glad for, at min herre ønsker, at jeg skal følge denne vej.“

For første gang, så langt tilbage han kunne huske, var orken Thrall udenfor sin celle. Han så sig forbløffet omkring, mens han, med to vagter foran, to bagved, og fulgt af Blackmoore, begav sig gennem de lange korridorer. De gik op ad en trappe, så videre, og ned ad en vindeltrappe, der var så smal, at Thrall følte det som om væggene presede sig ind mod ham.

Forude var et lys så skarpt, at det fik Thrall til at blinke med øjnene. De bevægede sig hen imod lyset, og han blev grebet af frygt for det ukendte derude. Da vagterne foran ham forsvandt derud, stivnede Thrall. Jorden foran ham var gul og brun, i stedet for stengulvets velkendte grå. Der var sorte ting på jorden, de lignede vagterne, og efterlignede dem i deres mindste bevægelser.

„Hvad er der på færde?“ sagde Blackmoore brysk. „Ud med dig. Der er andre herinde som ville give deres højre arm for en gåtur i sollyset.“

Thrall kendte godt ordet. »Sollys« var det, der sivede ind gennem de små bitte sprækker rundt omkring i cellen. Men her var så meget af det! Og hvad med de sorte ting på jorden? Hvad var de for nogle?

Thrall pegede på de sorte ting, der var formet som mennesker, og skammede sig, da vagterne alle begyndte at le så tårerne trillede. Blackmoore blev rød i hovedet.

„Dit fjols,“ sagde han, „det er jo bare ... ved Lyset, har jeg fået fat på en ork, der er bange for sin egen skygge?“ Han gjorde tegn, og en af vagterne stak Thrall i ryggen med sit spyd. Det gjorde ondt, selv om Thralls tykke hud beskyttede ham mod spydspidsen, og han stavrede fremad.

Hans øjne brændte, så han måtte løfte hænderne for at beskytte dem. Og alligevel følte den pludselige varme fra »sollyset« rar, da den lagde sig over hans hoved og ryg. Langsomt sænkede han armene og blinkede, mens hans øjne vænnede sig til lyset.

En enorm, grøn tingest tårnede sig op foran ham. Instinktivt rettede han sig op i sin fulde højde og brølede ad den.

Vagterne brød igen ud i latter, men denne gang nikkede Blackmoore anerkendende.

„Det er en dukke,“ sagde han. „En udstoppet bunke sækkelærred og et par stænk grøn maling. Det skal forestille en trold.“

Igen jog ydmygelsen gennem Thrall. Ved nærmere eftersyn kunne han udmærket se, at tingesten ikke var levende. Den havde halmstrå i stedet for hår, og han kunne se syningerne, der holdt den sammen.

„Ser en trold virkelig sådan ud?“ spurgte han.

Blackmoore klukkede. „Ligheden er ikke slående. Den er beregnet til træning, ikke til at se på.“

Han strakte hånden frem, og en af vagterne rakte ham noget. „Det her er et træsværd,“ forklarede Blackmoore. „Et sværd er et våben, og når vi træner, bruger vi træsværd. Når du har gjort dig fortjent til det, får du lov at bruge et rigtigt ét.“

Blackmoore tog fat om sværdskaftet med begge hænder. Han rettede sig op, og sprang så frem mod træningstrolde. Tre gange ramte han den, i hovedet, på kroppen og i sværdarmen, tilsyneladende i én og samme, glidende bevægelse. Han trak kun vejret en lille smule hurtigere, da han vendte sig og spankulerede tilbage mod de andre. „Prøv du,“ sagde han.

Thrall rakte ud efter våbnet. Hans tykke fingre lukkede sig om skaftet. Det passede meget bedre til hans hånd, end griflen havde gjort. Det føltes også bedre, næsten bekendt. Han vejede træsværdet i hånden, og forsøgte at holde det som Blackmoore havde gjort.

„Udmærket,“ sagde Blackmoore. Henvendt til en af vagterne sagde han: „Se dér, hvad giver du? Jeg sagde jo han var et naturtalent. Og nu, Thrall ... angrib!“

Thrall hvirvlede rundt og fik front mod trolde. For første gang i sit liv, føltes det som om hans krop adlød ham. Han hævede sværdet og mærkede overrasket, hvordan et brøl trængte sig frem fra hans hals. Hans ben begyndte at arbejde næsten af sig selv, og sendte ham lynhurtigt og sikkert fremad mod den kunstige modstander. Han hævede sværdet endnu højere – åh, hvor var det nemt – og førte det nedad, i en glidende bue, mod trolde overkrop.

Der lød en forfærdelig knasen, og trolde blev kastet gennem luften. Thrall blev pludselig bange for, at han havde gjort noget helt galt, hans ynde forvandlede til klodsethed, og han snublede over sine eg-

ne ben. Han faldt tungt om i støvet, og mærkede træsværdet knække under sin vægt.

Thrall kom hurtigt på benene, og lagde sig så udstrakt på jorden i den vante positur, sikker på at han ville blive straffet hårdt. Han havde ødelagt trolde dukken og knækket træsværdet. Hvor var han dog stor og klodset ...!

Høje jubelråb fyldte luften. Udover Jaramin, de tavse vagter og de lejlighedsvis besøgt fra Blackmoore, havde Thrall ikke haft meget at gøre med mennesker. Han var bestemt ikke sikker på, hvordan man tydede nuancerne i deres ordløse udbrud, men han havde en fornemmelse af, at disse lyde ikke var udtryk for vrede. Han så forsigtigt op.

Blackmoore var ét stort smil, og det samme var vagterne. Én af dem førte håndfladerne sammen igen og igen, og frembragte en høj, klas-kende lyd. Da hans blik mødte Thralls, smilede Blackmoore endnu bredere.

„Sagde jeg ikke nok, at han ville overgå alle forventninger?“ råbte han. „Godt gjort, Thrall! Godt gjort!“

Thrall blinkede usikkert. „Så ... så var det ikke forkert, hvad jeg gjorde?“ spurgte han. „Trolde og sværdet ... jeg ødelagde dem jo.“

„Det tør siges! Første gang du svinger et sværd, og så ryger trolde tværs over gårdspladsen!“ Blackmoore fik lidt af sin kådhed under kontrol, og lagde venligt armen om den unge ork. Thralls muskler spændtes, men så slappede han af.

„Lad os sige, at du var i gladiatorringen,“ sagde Blackmoore. „Lad os sige, at det var en ægte trold og et ægte sværd. Og lad os sige, at første gang du ramte ham, sendte du ham flyvende gennem luften. Kan du ikke se, hvor godt det er, Thrall?“

Det gik orken ud fra, at han kunne. Hans store læber var nær ved at skilles i et smil, men han stod imod. Blackmoore havde aldrig været så tilfreds med ham, eller så venlig mod ham før, og Thrall ville for enhver pris ikke spolere det.

Blackmoore gav Thralls skulder et klem, og vendte så tilbage til sine mænd. „Du dér!“ råbte han til en vagt. „Få den trold sat på plads igen, og sørg for den sidder fast nok til at stå imod min Thralls mage-løse styrke! Du dér, skaf et nyt træsværd. Ved alle djævle, skaf mig fem af dem. Thrall skal nok få knækket dem alle sammen!“

Ud af øjenkrogen så Thrall noget bevæge sig. Han vendte sig om, og så en høj, slank mand med krøllet hår, spraglet klædt i røde, sorte og gyldne farver, som alle Blackmoores tjenestefolk. Ved siden af ham stod et meget lille menneske med lysende gult hår. Det så ikke ud som nogen af vagterne. Han tænkte på, om det mon kunne være et menneskebarn. Det så mere skrøbeligt ud, og dets klædedragt bestod ikke af bukser og tunika, som de andres, men et langt, bølgende stykke stof, der fejede hen ad den støvede jord. Var det mon et barn af hunkøn?

Hans blik fangede barnets blå øjne. Hun så ikke ud til at blive skræmt over hans udseende. Tværtimod mødte hun hans blik uden at blinke, og mens han så på hende, smilede hun og vinkede, som om hun var glad for at se ham.

Hvordan kunne det være? Mens Thrall så til, tog manden, der var sammen med hende, et fast greb om barnets skulder, og ledte hende bort.

Mens han grublede over dét, der lige var sket, vendte Thrall sig atter mod de råbende mænd, og lukkede sin grønne næve om endnu et træsværd.